

РЕШЕНИЕ

№ 8332

гр. София, 23.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 16.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1035** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.

Делото е образувано по жалба на Ж. А. Ф., с ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт №Р-22221717006965-091-001/29.08.2018г., издаден от А. М., в качеството му на орган, възложил ревизията и Б. М. - ръководител на ревизията, органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта, в която е изменен и потвърден с Решение №1797/19.11.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С. на Националната агенция за приходите и конкретно РА е изменен в частта, в която са установени задължения за годишен данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2011 и 2014г. и е потвърден в частта, в която са установени задължения за лихви за невнесен в срок годишен данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2011г.

В жалбата се твърди, че актът е необоснован, тъй като фактическите констатации и правни изводи не се подкрепяли и били в противоречие със събраните и представени в хода на ревизията доказателства, липсвали и не били събрани по реда на чл.115, ал.2 вр. чл.37, ал.1, ал.7 и ал.5 ДОПК доказателства от съществено значение. Претендира се, че РА е постановен при особено съществени нарушения на процесуалните правила и принципи - относно осигуряване и гарантиране на защитата в данъчния процес, на служебното начало и обективност при извършване на ревизията, всестранност и пълнота на доказателствата, обоснованост на актовете и връчване на съобщенията - нарушени били чл.3, ал.2, ч5, чл.6, ал.3 и чл.37 ДОПК. Позовава се на задължението

на органите по приходите да установят всички факти и обстоятелства от значение за правата и задълженията и отговорността на лицата по този кодекс, и сочи, че техните актове можело да почиват само на действителни факти от значение за случая, не можело да почиват на недоказани твърдения от приходните органи, не можело да почиват на предположения и съмнения, позовава се и на служебните задължения на органите по приходите в областта на доказателствата.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. С. Г. - Й. и адв. Ц. И., последната в ход по същество претендира основателност на жалбата. подробно излага съображения в писмени бележки. които по същество поддържат посоченото по-горе за основанията в жалбата, като допълва, че твърдението, че е дължимият данък за дивидент в размер на 5% е преведен по сметка на НАП, доказано от изслушаното заключение на вещото лице по делото. По тези съображения иска съдът да отмени оспорения акт, не се претендират разноси.

Ответникът - директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика при ЦУ на НАП, представляван по делото от юрк. К. и юрк. К., оспорва жалбата изцяло, като претендира неоснователността ѝ, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата, уведомена за оспорването, не е представлявана по делото.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата преценка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

По допустимостта на жалбата съдът съобрази, че жалбата до съда е с дата 28.11.2018г., а решението на директора е връчено на 21.11.2018г. , с оглед на което жалбата е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК. жалбата съответства на изискванията по чл.156, ал.2 ДОПК, доколкото РА се обжалва в частта, в която не е отменен с решението на ответника. Решението на ответника е издадено в срока по чл.155, ал.1 ДОПК . Също предвид предмета на жалбата, обсъден подробно по-горе, жалбата е допустима и по чл.156, ал.2 ДОПК.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила, съдът приема следното:

Процесното ревизионно производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221717006965-020-001/12.10.2017г., издадена от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., на която са предоставени правомощия на орган по възлагане на ревизии със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

ЗВР е последващо изменена от същия орган:

–сът ЗВР №Р-22221717006965-020-002/13.10.2017 г. с която в обхвата на ревизията е включено и определянето на задълженията на жалбоподателя Ж. А. Ф. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от 3 ДДФЛ и които задължения за 2011 и 2014г., установени с РА след изменението с решението на ответника, са спорни по делото.

-сът ЗВР №Р-22221717006965-020-003/09.01.2018 е изменен състава на ревизиращия

екип, а със ЗВР №Р-22221717006965-020-004/11.01.2018г. е удължен срока на ревизията.

Посочените в последната ЗВР ревизиращи органи – Б. М., главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, и И. Д. – главен инспектор по приходите са издали Ревизионен доклад (РД) №Р-22221717006965-092-001/19.06.2018г., за установеното при ревизията. С РД е направено предложение да бъде издаден РА за установяване на задължения на жалбоподателя по ЗДДФЛ.

Процесният РА№Р-22221717006965-091-001/29.08.2018г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от А. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Б. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, въз основа на предложението за установяване на задължения по РД и приетото за неоснователно възражение срещу него, подадено от жалбоподателя възражение с вх. №Р-22221717006965-ВЗР-001-И/04.07.2018г., което е преценено за процесуално допустимо, но по същество за неоснователно. Изцяло са потвърдени констатациите на РД.

В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства в негова защита, актовете на органите по приходите - ЗВР, РД и РА, както и искания за представяне на доказателства са му връчвани по електронен път. Тези актове са издавани като електронни документи, за което са представени доказателства по делото - за подписването им с квалифициран електронен подпис, равностоен на саморъчен подпис и установяващ авторството на подписаните съответните актове органи по приходите. По този въпрос също няма оспорване с жалбата.

Що се касае до основния спорен въпрос по делото и претенцията, че органите по приходите е следвало да го установят служебно извършени плащания на данък в полза на ТД на НАП, към жалбата са представени копия от С. и платежни нареждания от 2011 и 2014г., справка от ТД на НАП за постъпилата сума, копия на декларации по чл.50 и 55 ЗДДФЛ за 2014г., обсъдени в заключението на вещото лице по делото и неоспорени от ответника., са приети като доказателства

При така изложеното, съдът намира, доводите в жалбата за допуснати процесуални нарушения - относно връчването на съобщенията и за нарушаване на принципите по ДОПК, за необосновани. РА е издаден от компетентен орган, доказателствата са събрани по допустими от ДОПК способи, не са нарушени права на жалбоподателя, доколкото същият се е възползвал от правата си да участва в ревизионното производство като представя доказателства, подава възражения и жалби.

Обстоятелството, че органите по приходите не са преценили правилно конкретни доводи и възражения или писмени доказателства, съответно не са проявили активност да съберат такива, е въпрос на преценката за материалната законосъобразност на РА. Предвид, че съдът е инстанция по същество, съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, пропуски и неправилност на преценката от такова естество, не съставляват основание за отмяната на РА.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното:

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и представените с жалбата писмени доказателства, неоспорени от ответника и обсъдени

в заключението на вещото лице по съдебноикономическа експертиза, също неоспорено от страните по въпросите как е формирана годишната данъчна основа за 2011 и 2014г , какъв е дължимият данък и платен ли е дължимият данък. Съдът цени заключението на вещото лице като обективно дадено и доказателство по делото, съответно на писмените доказателства и другите обстоятелства, от значение за задълженията на жалбоподателя.

За да измени частично РА в оспорената пред съда част, при оспорването по административен ред, ответникът по делото е приел, че не е доказано плащането на окончателен данък в размер на 5% върху доходите на жалбоподателя за доходите от дивиденди за 2011 г. в левова равностойност в размер на 78 080,00лв. и за 2014г. - 12615,10лв. от Р. ХОЛДИНГС С.А. П., като този доход попадал в обхвата на облагането по ЗДДФЛ. Органът е приел, че при установен източник на дохода и данъчна основа за облагане, неправилно органите по приходите са квалифицирали дохода като облагаем доход от други източници съгласно чл.35, ал.6 ЗДДФЛ и са го обложили със ставка 10%. Разпоредбата на чл.35 ЗДДФЛ е включена в раздела "Доходи от други източници" от ЗДДФЛ, като в случая не е приложен данъчно-правния режим за облагането на доход от дивидент, регламентиран в чл.38, ал.1, т.2, буква б) ЗДДФЛ и не е приложена данъчната ставка по чл. 46,ал.3 от ЗДДФЛ от 5% ,с оглед на което ответникът с решението си е изменил РА, като е приел, че за 2011г.е установил данък за внасяне в размер на 4 876,00лв. ведно със съответните лихви, а за 2014г. - 1440,50 лв. , ведно със съответните лихви, установени върху данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ. За да постанови този резултат директорът е приел, че няма доказателства за плащането на 5% върху доходите от дивиденди за 2011г. и 2014г. от страна на жалбоподателя - стр. 7 от решението, л. 50 от делото, предпоследен абзац, както и, че тези доходи се облагат с данък 5% при получателя и се декларират в Декларацията по чл.55, ал.1 ЗДДФЛ.

Също ответникът и органите по приходите по фактите приемат, че жалбоподателят Ж. А. Ф. е данъчно задължено лице по ЗДДФЛ за източници на доходи от България и от чужбина, тъй като има качеството на местно лице по чл.4, ал.1, т.1 ЗДДФЛ и на основание чл.8, ал.1 и чл.12 от същия закон. По тази констатация на органите по приходите от страна на жалбоподателя не се правят възражения нито с жалбата по делото нито в хода на съдебното производство нито в писмената защита по делото от адв. И..

Правният спор по делото се свежда до следното:

1) За периода 01.01.2011 г.-31.12.2011 г.

Според жалбоподателя неправилно, ревизиращият екип е приел, че сумата в размер на 78 080 лв. с източник Р. Холдингс СА., П., представлява „недекларирани получени доходи от друг източник по чл. 35, т.6 от ЗДДФЛ". Съгласно декларираното от ревизираното лице, тази сума представлява дивидент и за нея е начислен и платен данък в размер на 5 %. Този въпрос не следва да бъде обсъждан от съда, доколкото същото е възприето в решението на ответника, както се посочи по-горе, приема, че тази сума следва да се обложи като доход от дивидент на основание

Жалбоподателят е представил още с възражението срещу РД S.- 2 бр. за получените суми от 07.03.2011 г. и от 18.04.2011г., в които документи е посочено основанието за превода - „дивидент", подкрепено с Решение на Президента на Р. Холдингс С.А., П. от 11.01.2011 г. относно възможността да бъдат разпределени дивиденди на акционерите в размер, съгласно решението на акционерите, и Протокол от общото събрание на

акционерите от 17.01.2011 г. за разпределение на дивидентите.

Жалбоподателят претендира, че данъкът за разпределените на 07.03.2011 г. и 18.04.2011 г. дивиденти (40 000 евро общо по 20 000 евро на всяка дата, равностойни на 78 233,20 лева по фиксинга на БНБ за 1€ = 1,95583 лева) е сума в размер на 3 911,66 лева, платен по сметка на ТД на НАП - BG 59VUIB98888193944600 в С. АД на 19.07.2011 г., в подкрепа на което към жалбата до съда прилага вносна бележка за плащане към бюджета. Също жалбоподателят претендира, че от страна на данъчните органи не били поискани никакви други документи и по никакъв начин не било указано, че изискуемите документи са недостатъчни.

2. За периода 01.01.2014 г. - 31.12.2014 г. са изложени идентични съображения:

Идентично жалбоподателят твърди, че неправилно сумата в размер на 12 615,10 лв. с източник Р. Холдингс С.А., П., представлява „недекларирани получени доходи от друг източник по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ“, декларирана като дивидент и за нея е начислен и платен данък в размер на 5 %, за доказване на което са представени документи за притежаваните от Ж. Ф. акции в капитала на Р. Холдингс, към момента на разпределяне на дивидента и допълнително S. - 2 бр. за получените суми. В банковите документи недвусмислено било посочено основанието за превода „дивидент“. Идентично са представени решение на президента и протокол от общото събрание на същото дружество от 2014г. През тази година по фактите се установява и не е спорно, че :

- на 15.05.2014 г. на жалбоподателя е изплатен дивидент в размер на 3 050,00 евро, равняващи се на 5 965,28 лева, размерът на окончателния данък - 5 % върху същата сума е 298,26 лева., който е посочен в Декларация по чл.55 от ЗДДФЛ, с Вх. № 22000143767074 от 17.07.2014 г. и в ГДД, Приложение № 8, с Вх. № 2217110056783 от 30.04.2018 г., а данъкът е платен по сметка на ТД на НАП - [банкова сметка] в С. АД, на 17.07.2014 г. Към жалбата до съда се представя заверено копие на Вносна бележка за плащане към бюджета и Справка от Информационната система на НАП за постъпилата сума.

- на 28.10.2014 г. на жалбоподателя е изплатен дивидент в размер на 3 400,00 евро, равностойни на 6 649,83 лева по фиксинга на БНБ, а размерът на окончателния данък - 5 % е 332,49 лева, който данък е деклариран с декларация по член 55 от ЗДДФЛ, с Вх. № 22000143767074 от 17.07.2014 г. и в ГДД, Приложение №8, с Вх. № 2217110056783 от 30.04.2018 г., а данъкът е платен по същата сметка с платежно нареждане от 04.05.2015 г. към ТД на НАП и в размер 1 142,49 лева, формирана като сбор от данък в размер 810,00 лева, деклариран в Приложение № 4 на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2014 г. и данък в размер 332,49 лева, деклариран в Приложение № 8, част III на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ.

Твърденията на жалбоподателя за следващия се размер на данъка върху дивидентите и за плащането му през 2011г. и 2014г., се потвърждават от заключението на вещото лице, видно от отговорите на въпроси 2 и 3 от заключението, а именно:

- Дължимият данък дивидент в размер на 5% върху получените суми през 2011г. представлява сума в размер на 3 911,66 лева, а дължимият данък дивидент в размер на 5% върху получените суми през 2014г. представлява сума в размер на 630,75 лв.

.-Сумата от 3 911,66 лв. /данък дивидент за 2011г./ е преведена по сметка на ТД на НАП - BG 59VUIB98888193944600 в С. АД на 19.07.2011 г., а сумата от 630,75 лв. /данък дивидент за 2014г7 е преведена по сметка на ТД на НАП - [банкова сметка] в

С. АД, на 17.07.2014 г. -298,26лв. и 332,49лв. на 04.05.2015 г.

Видно от цитираното за приетото на стр.7 от решението, последен абзац, лист че получените доходи от дивиденди следва да се облажат по реда на чл. 38, ал.1, т. , буква б) от ЗДДФЛ и следва да бъде приложена ставка в размер на 5% по чл.46, ал.3 от същия закон. Съгласно чл.38, ал.1, т.2, буква б) ЗДДФЛ в относимата редакция, с окончателен данък се облагат облагаемите доходи от дивиденди в полза на местно физическо лице от източник в чужбина, а в чл. 46, ал.3 ЗДДФЛ е определена ставката на данъка в размер на 5 на сто за доходите по чл.38, ал.1. Следователно, данъчната ставка от 5% следва да се приложи върху сумата на доходите на жалбоподателя от дивиденди за 2011 и 2014г. - съответно - 78080,00 лв. и 12 615,10лв. с източник Р. Холдингс - П., който размер на доходите е възпирет еднозначно както от органите по приходите и ответника, така и от жалбоподателя и от вещото лице. Що се касае до дължимия данък 5% върху дивидента, то съдът възприема изчисленията на вещото лице по делото, както и, че данъкът е внесен на съответните посочени в заключението дати.

Що се касае обаче до задълженията по ЗДДФЛ за 2011 и 2014г. на жалбоподателя, изчислени върху данъчна основа по чл.17 от закона, то е установена обща годишна данъчна основа, върху която е начислен данък в размер на 10 % с РА, коригиран с решението на ответника за частта на доходите от дивиденди на данък в размер на 5 %. При сравнение с приетото от ответника общо задължение и внесените суми, се установява следното по отношение на задълженията за данък за внасяне по чл.17 ЗДДФЛ:

1)за 2011г. данъчната основа по чл.17 ЗДФЛ е в размер на 96 475,16 лв., от които 78 080,00лв. облагаеми с данък 5%, а останалите - с данък в размер на 10 %, . Органите по приходите са установили, че през 2011г. върху доходите е удържан данък в размер на 867,52 лв. и венсен данък в размер на 972,00лв. на 02.05.2012 лв. Като се вземе предвид и установеното от вещото лице за внесената сума в размер на 3911,66лв. на 19.07.2011г., то внесената сума е в размер на 4883,66лв., а установените задължения в решението на директора за данъка са в размер на 4 876,00лв. или с 7,66 лв. разлика в по-малко.

Установи се следователно, че данъкът е 5% върху доходите от дивидент за 2011г. и дължимата сума върху данъчната основа, определена по реда на чл.17 ЗДДФЛ, в решението на ответника за 2011г. е внесена.

2)За 2014г. върху данъчната основа по чл.17 ЗДДФЛ в размер на 29 776,97 лв. с РА е определен общо данък в размер на 10 %, като е прието, че е удържан данък в размер на 906,19лв. и внесен по сметка на НАП в размер на 810,00лв. на 02.05.2014г. а остатъкът в размер на 1 261,00лв., ведно с лихви в размер на 426,70лв., е определен като дължим с процесния РА. Както се посочи, с решението на ответника общото задължение за 2014г. е коригирано на 1440,50лв, ведно със съответните лихви, предвид различен размер на данъка върху доходите от дивиденди. Освен посочената сума от 810,00лв., вещото лице установи, че жалбоподателят е внесъл и сумата общо от 630,75лв. за данък върху дивидентите, получени през 2014г. (на 17.07.2014г.- 298,26лв. и на 04.05.2015г. - 332,49лв.). Следователно, за 2014г. върху данъчната основа по чл.17 ЗДДФЛ, жалбоподателят е внесъл общо 1440,75лв. и е видно, че ответникът е установил общо задължение с 0,25лв. по-малко.

Следователно, установените задължения от органите по приходите за 2011г. и

за 2014г. за данъци върху данъчна основа, формирана по реда на чл.17 ЗДДФЛ, в това число за окончателен данък върху дивидентите в размер на 5% върху дохода, са изцяло внесени от жалбоподателя към датата на РА и решението на ответника, и със същите актове не е следвало да бъдат установявани задължения за внасяне на данъка. Жалбата в тази част е основателна и РА следва да бъде отменен.

Що се касае до установените задължения за лихви върху задълженията за данъка по чл.17 ЗДДФЛ за 2011 и 2014г., обозначен в решението на ответника в диспозитива за изменение на РА "ведно със съответните лихви", то съдът съобрази, че в казуса по делото не е спорно, че дивидентите, получени от жалбоподателя, не са обложени с данък в чужбина, с оглед на което следва да данъкът следва да бъде внесен изцяло в страната. В сроковете по чл.67, ал.1 ЗДДФЛ следва да бъде внесен окончателен данък в размер на 5% върху сумата на дохода - в срок до края на месеца, следващ тримесечието, през което дивидентите са придобити, както е приел и ответникът на стр. 7 от решението си. Този срок е относим както за данъка върху дивидентите за 2011 г. така и за 2014г.

По сроковете за внасяне на окончателния данък върху дивидентите и в зависимост от това възниква ли на основание чл. 175 ДОПК задължение за лихва, съдът приема следното:

1. През 2011г. жалбоподателят е получил по 20 000 евро дивидент на 03.03.2011г. и на 18.04.2011г., общо 40 000 евро, за които се дължи данък 5% общо 3911,66лв., от които половината в срок до 30.04.2011г. и втората половина - до 31.07.2011г. Видно от данните, цялата сума за данъка е внесена на 19.07.2011г. Следователно, данъкът върху първата получена сума за дивидента – половината от общото задължение, в размер на 1955,83лв., е следвало да бъде внесена в срок до 30 април 2011г. Данъкът за втората получена сума за дивидента е внесен в срока по чл.67, ал.1 ЗДДФЛ. Следователно, върху сумата от 1955,83лв. се дължат лихви за просрочие на основание чл.175 ДОПК и за периода от 01.05.2011г. до 18.07.2011г. **а законната лихва, изчислена с електронния калкулатор на сайта на НАП http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, е в размер на 43,80лв.**

2. През 2014г. съобразно датите на получаване на дивидентите и плащанията, по дължимостта на лихви съдът приема следното:

А) на 15.05.2014г. в размер на 3050,00 евро, в легова равностойност 5965,28лв. върху които дължи данък 5% в размер на 298,26лв., платен на 17.07.2014г., което плащане е в срока по чл. 67, ал.1 ЗДДФЛ, цитиран по-горе.

Б) на 28.10.2014г. 3 400 евро, в легова равностойност 6649,83лв., а дължимият данък 5% е в размер на 332,49лв., който данък е внесен на 04.05.2015г., при положение, че е бил дължим до 31.01.2015г. **Следователно, върху сумата от 332, 49 лв. жалбоподателят дължи лихви на основание чл.175 ДОПК и считано от 01.02.2015г. до 03.05.2015г., а законната лихва, изчислена с електронния калкулатор на сайта на НАП на адрес http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, е в размер на 8,51лв.**

Следователно, съдът следва да отхвърли жалбата до посочените по-горе задължения за лихви за 2011 г. и 2014г. - съответно 43,80 лв. и 8,51 лв. върху данъка за доходите по чл.17 ЗДДФЛ като неоснователна и недоказана.

Отделно от посочените лихви за 2011г. с РА, потвърден с решението на ответника и оспорен пред съда, са установени задължения за лихви за 2011г. за невнесен в срок годишен данък по ЗДДФЛ на ЕТ за 2011г. Макар да се иска от съда да отмени РА в тази част, в жалбата не са изтъкнати конкретни съображения, такива не са наведени в ход по същество и в писмената защита, не са ангажирани писмени доказателства или поставена задача на вещото лице. В РА се съдържа част, озаглавена годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ - [фирма], като се препраща към предложението за установяване по РД, а видно от таблицата на РА, по т. 1 - задължението годишен и авансов данък по ЗДДФЛ, са определени задължения за лихви в размер на 236,63 лв. Видно от мотивите на РД, и конкретно таблицата на стр. 35 РД, л. 84 от делото, се съдържа олихвяване на невнесените авансови вноски за месеците от 04-12.2011г. и за периода от 16-то число на съответния месец до 31.12.2011г. Прието е в мотивите на РД, че жалбоподателят в качеството му на ЕТ не е внасял дължимите авансови вноски съгласно изискванията на чл.90 ЗКПО. В таблицата на стр.34 от РД се съдържат данни за дължимите авансови вноски, общо в размер на 4956,12лв., дължими съгласно чл.43, ал.8 ЗДДФЛ при данъчна ставка в размер на 15% при условията и по реда на ЗКПО.

С жалбата по делото е оспорена констатацията, че са дължими лихви върху РД авансови вноски за 2011г. Тъй като не е оспорено самото задължение за авансови вноски в съответния размер и не са представени доказателства за плащането им до 16-то число на всеки от месеци от 04 - 12.2011г., то за неплащането им в този срок, произтичащ от чл.90 ЗКПО, са дължими лихви. Изчисленията за лихвите като сума не са спорни по делото.

С оглед на тези обстоятелства, и доколкото в сроковете по чл.90, ал.1 и ал.2 ЗКПО с жалбата до съда не е въведено твърдение и представени доказателства за плащане на авансовите вноски за 2011г., то жалбата в тази част е изцяло неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ - за лихви в размер на 236,63лв. върху невнесени в срок авансови вноски. Следва да се отбележи, че необосновано в диспозитива на решението на ответника е посочено, че това задължение за лихви произтича от невнесен в срок годишен данък по ЗДДФЛ, без да са изложени каквито и да са мотиви.

Предвид частичната основателност на оспорването, съдът следва да се произнесе по искането за присъждане на разноски от ответника, а от жалбоподателя такова искане не е направено. На административния орган не следва да се присъдят разноски в размер на за отхвърлената част от жалбата - за лихви общо в размер на 288,94лв. Предвид обстоятелството, че минималното възнаграждение за един адвокат, определено по реда на чл.8, ал.1, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 300 лв. вр. чл.161, ал.1 ДОПК, то този минимален размер ще бъде прекомерен предвид материалния интерес и без оглед на фактическата и правна сложност на делото. Касае се за технически

въпрос, касаещ изчисление на лихви в тази част. Поради това съдът намира, че на основание чл.161, ал.2 ДОПК разности на ответника не следва да бъдат присъдени съобразно отхвърлената част на жалбата.

На основание изложеното и чл. 160, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ж. А. Ф., с ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт №Р-22221717006965-091-001/29.08.2018г., издаден от А. М., в качеството му на орган, възложил ревизията и Б. М. - ръководител на ревизията, органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта, в която е изменен с Решение №1797/19.11.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С. на Националната агенция за приходите за установени задължения за годишен данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ както следва:

1)за 2011г. установените задължения в размер на 4876,00 лв. данък за внасяне, "ведно със съответните лихви" съгласно решението на директора, ОТМЕНЯ изцяло в частта за данъка за внасяне, а в частта "ведно със съответните лихви" - ОТМЕНЯ за лихви над 43,80лв.

2)за 2014г. установените задължения в размер на 1440,50лв. данък за внасяне, "ведно със съответните лихви" съгласно решението на директора, ОТМЕНЯ изцяло в частта за данъка за внасяне, а в частта "ведно със съответните лихви" - ОТМЕНЯ за лихви над 8,51лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. А. Ф., с ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт №Р-22221717006965-091-001/29.08.2018г., издаден от А. М., в качеството му на орган, възложил ревизията и Б. М. - ръководител на ревизията, органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта, в която е потвърден с Решение №1797/19.11.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С. на Националната агенция за приходите и за установени задължения за лихви в размер на 236,63лв. за невнесен в срок авансов данък за 2011г. по ЗДДФЛ за доходи от стопанска дейност на лицето в качеството му на едноличен търговец

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България - с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: